

— Θά φθάσωμεν ἐγκαίρως; ἔλεγεν ὁ υἱός.

— Χωρίς ἄλλο, διότι θά τὸν κρεμάσουν εἰς τὰς δύο καὶ ὁ ἥλιος δεικνύει μόνον μεσημέρι, ἀπήντησεν ὁ πατήρ.

— Θά κρεμασθῇ λοιπὸν μὲ τὴν πανοπλίαν, τὴν ὁποίαν ἐκλεψεν;

— Βεβαίως.

— Καὶ συνελήφθη ὅταν τὴν ἐκλεπτεν;

— Ναί. Ἐννοεῖς, ὅτι ἡ πανοπλία, ἣτις δὲν ᾔθελε νὰ ἀφήσῃ τὸν ἀληθὴ κύριόν της, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κλαπῇ, χωρὶς νὰ κάμῃ θόρυβον; ἔπειτα ἦτο ἐκ σιδήρου, ὥστε ἀφυπνίσθησαν οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ μεγάρου.

— Καὶ συνέλαβον τὸν κλέπτην;

— Ὅχι ἀμέσως, διότι κατ' ἀρχὰς ἐφοβήθησαν.

— Φυσικὰ σχεδὸν πάντοτε τοιοῦτοτρόπως πράττουσιν οἱ κλεπτόμενοι, ὅταν εὐρεθῶσιν ἀπέναντι τῶν κλεπτῶν, ἄνευ τούτου οὐδεμία ὠφέλεια θά ᾔτο νὰ εἶνε τις κλέπτῃς.

— Ἀλλ' οἱ γενναῖοι οὗτοι ἄνθρωποι ἐνόμισαν, ὅτι δὲν ἔχουν νὰ κάμουν μὲ κλέπτῃν.

— Μὲ τί λοιπόν;

— Μὲ φάντασμα. Ὁ κλέπτης λίαν εὐρωστος ἔφερε τὴν πανοπλίαν πρὸ αὐτοῦ, ἣτις ἐλάμβανε τεραστίαι διαστάσεις εἰς τὸν διάδρομον, τὸν ὁποῖον διήρχετο. Πρόσθε εἰς τοῦτο τὸν φοβερὸν θόρυβον, τὸν ὁποῖον ἔκαμνεν ἐκ τῶν ὀπισθεν καὶ θά ἐννοήσῃς τὸν φόβον τῶν ὑπηρετῶν. Δυστυχῶς δι' αὐτὸν ἐξύπνησαν τὸν ἄρχοντα τῆς Πιρόχης, ὅστις μὴ φοβούμενος οὔτε ζῶντας οὔτε νεκρούς, συνέλαβε τὸν κλέπτην, τὸν ὁποῖον κατεδίκασε νὰ ἀπαγχονισθῇ ἐνδεδυμένος τὴν πανοπλίαν.

— Πρὸς τί ὁ ὄρος οὗτος ἐν τῇ καταδίκῃ;

— Διότι ὁ ἄρχων τῆς Πιρόχης δὲν εἶνε μόνον γενναῖος στρατηγός, ἀλλὰ καὶ σώφρων, ἠθέλησε δὲ ἐκ τῆς δικαίας ταύτης καταδίκης νὰ προκύψῃ παράδειγμα διὰ τοὺς ἄλλους καὶ ὠφέλεια δι' ἑαυτὸν. Δὲν γνωρίζεις λοιπὸν, ὅτι ἐκεῖνο, ὅπερ ἡγγισεν ἄνθρωπος ἀπαγχονισθεὶς καθίσταται φυλακτήριον; Ὁ ἄρχων τῆς Πιρόχης διέταξε νὰ ἐνδύσῃ τὸν κατάδικον μὲ τὴν πανοπλίαν, ἵνα τὴν λάβῃ ὀπίσω μετὰ τὸν θάνατόν του καὶ τὴν ἔχῃ ὡς φυλακτήριον διὰ τοὺς μέλλοντας πολέμους.

— Εἶνε ἀρκετὰ εὐφυές.

— Βεβαίως.

— Ἀλλ' ἄς σπεύσωμεν, διότι ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἴδω τὸν ἀπαγχονισμὸν τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

— Ἐχμεν ἀρκετὸν καιρὸν καὶ ἄς μὴ κουράσωμεν τὰ ζῶα μας· δὲν θά μείνωμεν ἐν τῇ Πιρόχῃ, ἀλλὰ θά διανύσωμεν μίαν λεύγαν ἀκόμη καὶ κατόπιν θά ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ Ποτερί.

— Ναί, ἀλλ' οἱ ἵπποι μας θά ἀναπαυθῶσιν ἐπὶ πέντε ἢ ἑξ ὥρας, ἔπειτα δυνάμεθα νὰ ἐπιστρέψωμεν τὸ ἐσπέρας.

Πατὴρ καὶ υἱὸς ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν των συνομιλοῦντες καὶ μετὰ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν ἔφθανον εἰς τὴν Πιρόχην.

Ὅπως εἶχεν εἶπῃ ὁ πατήρ, ἔφθανον ἐγκαίρως. Οἱ πατέρες λοιπὸν πάντοτε θά ἔχωσι τὸ προνόμιον νὰ ἔχωσι δίκαιον;

Ἀπειρον πλῆθος εἶχε συναθροισθῇ ἐν τῇ μεγάλῃ πλατείᾳ, ἥ ὅποια ἔκειτο ἀντικρὺ τοῦ μεγάρου, διότι ἐκεῖ ἦτο τοποθετημένον τὸ ἱκρίωμα ἐκ περιφήμων ξύλων ἐκ ὄρους, οὐχὶ πολὺ ὑψηλόν, ἀφ' οὗ εἶχε προορισθῇ δι' ἐγκληματικὰν οὐτιδανὸν καὶ ἄσημον, ἀλλ' ἐν τούτοις ἀρκετὰ ὑψηλόν, ὅπως ὁ θάνατος δυνήθη νὰ κάμῃ τὸ ἔργον του μεταξύ τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς ἄκρας τοῦ σχοινίου, τὸ ὁποῖον ἐσεῖστο ὑπὸ τοῦ ὀροσεροῦ ἀνέμου τῆς θαλάσσης ὡς ἐγγελευς κρεμασμένος ἐκ τῆς οὐρᾶς.

Ὁ κατάδικος ἦτο βέβαιος, ὅτι θά ἔβλεπεν ὠραίαν θέαν κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου, διότι ἐμελλε ν' ἀποθάνῃ ἔχων ἐστραμμένον τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν ὠκεανόν. Τόσῳ τὸ καλλίτερον. Ἐὰν ἡ θέα αὕτη ἡδύνατο νὰ τῷ παράσχωι παραγοραίαν τινα, ἀλλὰ, τὸ κατ' ἐμέ, ἀμφιβάλλω.

Οἱ δύο μαιεῖς ὁδοιποροὶ ἐπλησίασαν, ὅσῳ ἡδυνήθησαν, εἰς τὸ ἱκρίωμα, ἵνα μὴ χάσῃσι τίποτε ἐκ τοῦ θεάματος, ὅπερ ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῇ καὶ ὅπως πάντοτε, περιέμενον μετ' ἀνυπομονησίας, ἔχοντες ἐπὶ τῶν ἄλλων τὸ πλεονέκτημα, ὅτι ἦσαν ἐπὶ δύο ζῶων καὶ ἔβλεπον καλλίτερα κοπιᾶζοντες ὀλιγώτερον.

Ἡ προσδοκία δὲν ὑπῆρξε μακρά. Περὶ τὴν δευτέραν ὥραν ἡ θύρα τοῦ μεγάρου ἠνοίχθη καὶ ἐφάνη ὁ κατάδικος προηγούμενος τῶν φυλάκων τοῦ ἄρχοντος τῆς Πιρόχης καὶ ἀκολουθεύμενος ὑπὸ τοῦ δημίου.

Ἦτο ἐνδεδυμένος τὴν κλαπιῖσαν πανοπλίαν καὶ ἐφέρετο ἀνάποδα ἐπὶ ὄνου ἄνευ ἐπιπίπτου.

Ὁ δῆμιος ἐστήριξε τὴν κλίμακα ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος καὶ ὁ ἐφημέριος τοῦ ἄρχοντος ἀναβὰς ἐπὶ προχείρως παρασκευασθέντος ὑψώματος ἀνεγίνωσκε τὴν καταδίκην. Ὁ κατάδικος δὲν ἐκινεῖτο. Θά ἔλεγέ τις, ὅτι περιέπαιζε τοὺς θεατάς, προσποιούμενος, ὅτι ἀπέθανε, πρὶν νὰ κρεμασθῇ.

Τὸν διέταξαν νὰ καταβῇ ἐκ τοῦ ὄνου καὶ νὰ παραδοθῇ εἰς τὸν δῆμιον.

Δὲν ἐκινήθη. Ἐννοοῦμεν τὸν δισταγμὸν του.

Τότε ὁ δῆμιος τὸν ἔλαβεν ἐκ τῶν ἀγκῶνων, τὸν κατεβίβασεν ἐκ τοῦ ὄνου καὶ τὸν ἔθηκεν ὄρθιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Πόσον χαριεῖς ὁ δῆμιος οὗτος!

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἐφημέριος εἶχε τελειώσῃ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς καταδίκης.

— Ἐχεις νὰ ζητήσῃς πράγμα τι; ἠρώτησε τὸν κατάδικον.

— Ναί, ἀπεκρίθη οὗτος διὰ φωνῆς ἀνιάρχης, ἥ ὅποια μόλις ἤκουετο.

— Τί ζητεῖς λοιπόν;

— Χάριν.

Ὁ ἄρχων τῆς Πιρόχης ἐκίνησε τοὺς ὤμους καὶ διέταξε τὸν δῆμιον νὰ τεθῇ ἐπὶ τὸ ἔργον.

Ὁ δῆμιος, ἵνα ἀναγκάσῃ τὸν κατάδικον νὰ ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος, κατέφυγεν εἰς τὴν μέθοδον ἐκείνην, τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθη, ἵνα τὸν καταβιβάσῃ ἐκ τοῦ ὄνου. Τὸν ἔλαβε λοιπὸν ἐκ τοῦ μέσου τοῦ σώματος, τὸν ἔθηκεν ἐπὶ τῆς κλίμακος καὶ ἤρχισε νὰ τὸν ὠθῇ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω.

— Μπράβο! μπράβο! ἐφώναξε τὸ πλῆθος.

Ἐπὶ τέλους κατῴρθωσε νὰ τὸν ἀναβιβάσῃ.

Τότε ὁ δῆμιος ἐπέρασεν ἐπιδεξιῶς τὸν βρόχον ὅστις ἐκόσμει τὸ ἄκρον τοῦ σχοινίου, πέριξ τοῦ λαιμοῦ τοῦ καταδίκου, καὶ δίδων εἰς αὐτὸν ἰσχυρὸν λάκτισμα ἐπὶ τῶν νώτων, τὸν ἔρριπεν εἰς τὸ κενόν, ὅπερ ὠμοιάζε πρὸς τὴν αἰωνιότητα.

Μεγάλη κραυγὴ ὑπεδέχθη τὴν προεγνωσμένην ταύτην λύσιν καὶ φρίκη διέδραμε καθ' ὅλον τὸ πλῆθος. Ὅ,τι δῆποτε ἐγκλημα καὶ ἂν διάπραξεν εἰς ἄνθρωπος, ὅστις ἀποθνήσκει, εἶνε πάντοτε ἐπὶ στιγμὴν γενναίος ἐκείνων, οἵτινες τὸν βλέπουσιν ἀποθνήσκοντα.

Ὁ κατάδικος ἐταλαντεύθη ἐπὶ δύο ἢ τρία λεπτά εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σχοινίου, ἀφ' οὗ ἦτο τοῦτο δικαίωμα του, περιστράφη, καὶ κατόπιν ἔμεινεν ἀκίνητος.

Ἀφ' οὗ παρετήρησαν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὸν κατάδικον, τοῦ ὁποῖου ἡ χρυσὴ πανοπλία ἀπῆστραπτεν εἰς τὸν ἥλιον, οἱ θεαταὶ ἀπῆρχοντο καθ' ὁμίλους σχολιάζοντες τὸ συμβάν.

— Ὁ δυστυχής, ἔλεγεν ὁ υἱὸς ἐξακολουθῶν τὴν πορείαν μετὰ τοῦ πατρός του.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! νὰ ἀπαγχονίζεται τις, διότι δὲν κατῴρθωσε νὰ κλέψῃ μίαν πανοπλίαν, εἶνε πολὺ, τί λέγεις σύ;

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔπρεπε νὰ κρεμασθῇ, ἐὰν τῷ ὄντι ἐκλεπτε τὴν πανοπλίαν.

— Δὲν θά τοῦ ἔκαμναν τίποτε, ἂν πράγματι τὴν ἐκλεπτε, διότι θά κατῴρθανε νὰ δραπετεύσῃ ἐκ τοῦ μεγάρου.

— Λοιπὸν τὸν ἐτιμώρησαν περισσότερον δι' ἐγκλημα, τὸ ὁποῖον δὲν διέπραξε, παρ' ὅσον θά τὸν ἐτιμώρουν, ἐὰν κατῴρθανε νὰ τὸ ἐκτελέσῃ.

— Ἀλλ' εἶχε τὴν πρόθεσιν νὰ κλέψῃ.

— Καὶ ἡ πρόθεσις ἐξισώθη μὲ τὴν πράξιν;

— Βεβαίως.

Καὶ ἐπειδὴ εὐρίσκοντο ἐπὶ ὑψώματος, ἔστρεψαν τὴν κεφαλὴν, ἵνα παρατηρήσωσι διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν ἀπαγχονισθέντα.

Μετὰ πέντε λεπτά εἰσῆρχοντο εἰς μικράν τινα κώμην, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ λάβωσι χρήματα καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσωσι τὸ ἐσπέρας, ὅπως ἐπανέλθωσιν εἰς τὸ Ποτερί τὴν ἰδίαν νύκτα.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Κ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ ΜΕΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ τῆς Α' ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ, ὑπὸ Ι. Γ. Σπηλιοπούλου, δ. φ. καθηγητοῦ. — Ἀναλαμβάνων τὴν ἐκδοσιν τοῦ χρησιμωτάτου τούτου βιβλίου παντὶ φιλοπόσῳ καὶ ἰδίᾳ τῇ σπουδαζούσῃ νεότητι ὁ ἐν Κερκύρᾳ ἐκδότης κ. Σπυριδὼν Γουλιῆς, ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν τῶν περὶ τὰ γράμματα σχολάζοντων. Ἴνα δὲ τοῖς πᾶσι καταστῇ προσίτον, ὥρισε τὴν τιμὴν ἐκάστου σώματος λεπτὰ 50. — Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται καὶ παρ' ἡμῖν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ
Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 39.

Μεγάλη συλλογὴ ὑποκαμίσων, φοκῶν, κομβίων, χειροκτιῶν, μπαστούνων, ὑμρελῶν, φλανελλῶν κλπ. ἀνδρῶν εἰδῶν. Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Λαιμοδεταὶ κατὰ παραγγελίαν.